

KRÓMER ÁGNES

Egy szép nap

*Egyszer kíméletes lesz a szó, mint egy hűs fuvallat.
Elveszett gyermekek önmagukat megtalálva hazatérnek.
Hétköznapi egyszerű örömök születnek otthonokban.*

*Mi lesz akkor, ha állandóan szembejön a múltunk?
Emlékezetünk nem áldás már, csak égető eleven kín?
Hogyan lehet visszafordulni életünk zsákutcájából?*

*Ez egy szép nap, esik a hó, gyerekek szánkóznak.
Szentek kezei rózsaszín tulipánt hintenek a földre,
Önkényesen átlépünk tegnapi éniük árnyékán.*

*A létezés élvezhető életté rajzolja magát.
Magányos cédrus minden emberi lélek.
Nem lesz baj, hogy az élet csak az, ami.
Tudjuk, mi nem fogunk történelmet írni.
Csak szeretni ne felejtünk el sohasem.*

*Minden, ami bonyolult, egyszerű lesz,
Határtalan csillagos ég lesz a jelen.
Sebeink tollpiheként lehullanak ma.*

*Ez egy szép nap, mert nincs keserű múlt.
Felesleges gondolatok ködben vesznek el.
Saját magunkra támaszkodva, csak megyünk.
Lépteink nyugodtak, mint szívünk dobbanása.*

*A fákról jéggé fagyott bánat lóg a semmibe,
Mi csak megyünk, mi nem törődünk vele.
Lépteink elnyeli a végtelen hideg keze.*

**KRÓMER ÁGNES (1979,
Nyíregyháza) versei
eddig a Helikonban,
a Váradban és a Holdkat-
lanban jelentek meg.**

A hívás

*Gyere át, hogy tapintható legyen a közöny,
Add a kezembe lelked elveszett csodáit.
Seholsincs ábrándjaidat szegeld a falra.*

*Tedd a kezed homlokomra. Ugye érzed?
Lázás vagyok! Itt állok a halál küszöbén!
Szikrákat lövell a szív! Lelkem forró láva!*

*Éjjel azt álmodtam, hogy mélyen alszom.
Vettem egy könyvet, coitus interruptus.
Kéred? Nekem nem tetszenek a képek.*

*Úgy érzem, jövök, közben meg megyek,
Látod, ott egy hullócsillag a kezédben?
Nézz bele a szívek tükrébe. Az a tiéd!*

*Egy megfagyott madár repült a fának,
kezemben maradt a vasajtó kilincse.
Nem tudok járni, ülni, szaladni sem.*

*Véres szilánkok fúródtak a kezembe,
lenyűgöző, ahogy lebomlik a fény.
Beszegelt ablakok néznek az égre.*

*Hol volt, hol nem volt emlékek képét nézem,
Olyan óriássá válnak a leszakadt nappalok.
Szomorú tény saját ellenségünk. Önmagunk.*

MRSA

*Emlékszem, féltek tőled, mint a tűztől,
senki nem kért a fertőző nyavalyádból.
Te unatkoztál karantén kis világodban,
Cigi és nők nélkül majdnem halottan,
fehér falak szorítva öleltek naponta,
vagy tál puha ölre szorító női combra.*

*Én talán akkor sem vágytam semmire,
nem ijesztett meg a halál gondolata,
láttalak reggelente ásítva csipásan.
Igen, már megint én vagyok itt....*

*Amíg markában tart minket az idő,
élünk valami életszerű képződményt,
maszk nélkül magamba szívталak,
a bőröd illatát, és mégis vagyok.
A világ kint fertőzöttebb ott,
ahol szél tépi apróra az ágat.
Nem tanultam meg félni.
Élni sem sehogy.*

Örök szerelem

*Nagyapám szaloncukrot vitt nagyanyám sírjára
Tudom nevetséges kiröhögnek ezért az emberek.
Én sem értettem igazán a halott már nem eszik.
Cukorbeteg volt szegény nagyanyám régen is.
Néha elgondolkozom nekem ki hoz virágot?
Vörös rózsát a szenvedélyes szerelem jelét.
Annyi hasznát venném mint pár cukornak.
Szellemem ülne a síromon csak bámulna,
ácsingóznék egy egyszerű kis ölelésért,
mindenért amit már nem kaphatok meg.
Talán a halottak könnyétől nő meg a fű,
macskabőrben kószálnak a temetőben.
Így megehetik a karácsonyi cukrokat.*

Emlékek, táska, hátizsák

*Apa írt egy végrendeletet amikor érezte jön a vég.
Mikor meghalt évekig őrizgettem. Olvasgattam.
Egy nap apró darabokra téptem. Haragudtam rá.
Mostanában régi képeket nézek. Aktatáskán ül.
Öltönyösen, ahogy a munkában elvárták.
Várt valakit. Anyát és a szerelmet.
Talán eltette a szép emlékeit is a táskába.
Nekem egy hátizsákom van. Néha előveszem.
Régen sokat utaztam Nyíregyháza–Budapest között.
Hiányzik a vonaton alvás, az állomás zaja.
Kinyitom néha a zsákot. Nincs benne semmi.
Nem tudok emlékeket elővenni. Belebújnék.
Poggyásztérben utazom majd. Indulok.
Emlékekkel visszatérek. Hiszem.*